

Dwarrelende gedachten

mei - augustus 2012

anne-marie scheepers

Dwarrelende
gedachten
mei - augustus 2012

anne-marie scheepers

Hoop

Globalisering, miljarden, ontwrichting, verdwazing,
doodse conflicten, armoede, nieuwe meetlatten,
facebook en ruimtetuigen

maar

als de meidoorn bloeit
met in zijn geuren vogelgefluit en wolkenspel,

als het jonge kind in onschuld en onwetendheid
met stralende ogen zijn eerste communie doet,

is er leven en hoop.

Beelden

Beelden bespringen de geest
galopperend, bestudeerd, berekend
en vluchten als schimmen.

Verkreukeld en gebogen
met zwarte ogen in het gelaat
wit, wit, wit
de vader getroffen tot in zijn verstand
door de plotse dood van zijn zoon.

De oude moeder
met een zakdoek tegen de ogen geblinddoekt
als haar kind in een kist de kerk wordt binnengedragen
en het hart uit haar lijf wordt gerukt.

Levende beelden die de ziel schroeien.
Ik kijk naar de lucht als naar boven
de aarde draait en beelden schuiven verder.
Ik voel vruchteloze tranen.

Leve vader

Zo ingenomen het jongetje
met zijn papieren sleutelhanger vol donzige kleuren.

Zo oneindig waardevol dat waardeloze prullending
voor de vader en het kind.

Zo vreemd voor de man met chequeboek in de hand
op zoek naar hip geschenk.

Zo heerlijk
een hart en een ziel.

Wilde bloemen

Ik wandel door de groene dreef
op een pad tussen bosjes vlieren met schermen van witte kant
langs de beek met wiegende bladeren in het vliedend water
in een stilte vol geluiden.

Mijn hoofd bonst van vragen
waarom.

Een vogel vliegt
op de grond bruin geribde slakkenhuisjes
en beige gerande zwammen
idyllisch
maar
de vogel zwoegt voor zijn jongen
de slakkenhuisjes zijn leeg
en de zwammen giftig.

De zachte lucht stilt mijn gedachten
ik voel mij zalig.
De roze blaadjes in de hagen zijn voor mijn vader
hij werd 101 jaar.
Ik pluk een bos lange wilde bloemen
voor mijn echtgenoot die thuis in een rolstoel wacht.
Morgen duw ik hem door de vergankelijke schoonheid.

Ik

Ik ben mijn DNA
geworpen in het heerlijke monsterlijke gruwelijke zijn
dat mij zal vernietigen
en in de eindeloze eindigheid zichzelf.

Ik ben mijn body
zolang mijn hart pompt
mijn aders zuurstof krijgen
en het lot niet toeslaat.

Ik ben Ik
mijn hersens
zonder hen geen kennis die de sterren overstijgt
en schoonheid onthult in zachte zoetheid.

Ik ben mijn verleden
mijn foto's
en vele uren, dagen verschrompeld tot vergetelheid
mijn herinneringen.

Ik ben mijn nu
mijn echtgenoot, mijn thuis, mijn leven
met wilde gedachten
en blijvende verwondering.

Ik ben ik en gij en wij.
Ikke-ikke-tik

Gouden bruiloft

Vijftig jaar liefde is een ruiker wijd opengebloeide rozen,
van doornen ontdaan,
goed vastgebonden,
zwaar geurend naar het verleden.

Ik zag mijn grootouders in dat paradijs,
hand in hand in de zetel van hun gouden bruiloft.
Ik zag mijn ouders en wij daarbij
dolgelukkig op hun halve eeuw.

Ik zie mijn nicht met haar echtgenoot,
stralend van meer dan 50 jaar samen zijn,
dag in dag uit en nog.
Wonderlijk weerwoord op verwarde tijdsgeest.

Ik ween van vreugde.

Op zoek

Ik loop mijn schaduw na
tussen vlinders en dansende muggen
in het Groot - Meers vol groen.
Geen mens te bekennen
de bevers hebben zware wilgen omgelegd.

Ik versnel, mijn schaduw vlucht weg.
Ik grijp naar die grijze schim
met wezenloos gezicht onder de grote strohoed.
Ik worstel ermee, trap erop.
Mijn hond Clovis zoekt er koelte.

Ik en mijn schaduw rennen verder
op zoek naar elkaar
tot we versmelten.

Met vader

Het gehooide weiland zindert
met uitnodigende geuren.
We stappen in de drogende slierten gras,
zoals jaren, jaren geleden
de dansende meisjes aan de hand van hun vader.

Het is zo vredig
een zwerm vogels in zwieland ritme
vijf jonge zwaluwen als levende juweeltjes
in de verte paarden en verdoken een fazant met negen jongen.

Geen tijd meer.
We zijn weer kinderen op vakantie
vrolijk
met een krop in de keel
genietend van het verleden in het heden.

En toch

Miljarden levenden
miljarden doden
komen en gaan
zijn is sterven.

Mijn grootouders twee korte smalle bedden,
mijn moeder abrupt gestorven op haar verjaardag,
mijn vader net 101 jaar,
stom toekijken.

Stervende hongerige kinderen,
zelfmoord van soldaten die teveel zagen,
natuur weg voor olie,
verdwazing.

Een spuitje voor mijn honden,
het veulentje zakkend door zijn hoge benen,
de zachte ogen van de koeien bij hun vertrek naar het slachthuis,
niet te aanzien.

en toch
een pianoconcerto van Beethoven
bovenaards.

Zo maar

Bloot, naakt, kaal
na 76 jaar
wijsheid van onwetendheid.

Een niets in het zijn
miljarden lichtjaren
ongrijpbaar.

Zin van het zinloze
eigenbelang als motor
vernietigen om te overleven.

Hersenactiviteiten
wetenschap en kennis
een greep naar het universum.

In diepste wezenloosheid
de liefde
schepping toch meer dan een menselijk begrip.

Gust

De schilder vergaan tot stof
in zijn graf op het oude kerkhof.
Zijn blik van 1973
tussen opgetrokken schouders
boort door mij
naar de tuin waaruit het noorderlicht binnenstroomt.

23

Gewrongen tussen God en wereld
staat hij geborsteld vastgeklonken in dat doek
beangstigend reëel
tussen een opstuivende zuil van witte hoop
en geel en rood.
Ik druk een kus op zijn beeld.

Het lichaam brak te vroeg.
De worstelende kunstenaarsziel
in vertwijfeling en felle kleuren roept
uit een andere wereld.
We kunnen niet antwoorden.

Op de dag der Guldensporen

Vierenvijftig jonge mensen verdronken in de Middellandse Zee,
verzwolgen op hun dooltocht naar rechtvaardigheid
terwijl schepen voorbijvaarden.

Weeral

Iedereen gelijk stelt Marx.
Iedereen goed voor een ander predikt de Messias.
Democratie en vrije mededinging verkondigen de neo-liberalen.

Geen commentaar

Verjaardag

Drie jonge meisjes op een verjaardagsfeest

Drie kokende meisjes
drie lachende meisjes
drie dansende meisjes

fris, blij, zorgeloos,
zelfverzekerd,
mooi.

Floryne versiert haar witte thuis

Grote doeken met vale en zwarte vlekken
onzichtbaar bedraad
als een uiteenspattend heelaal.

Onbewoonbare gebouwen
in luchtblauw en strakke lijnen
in diep perspectief en valse symmetrie.

De waterblauwe man in glanzende plastic
armen hoog uitgestrekt
verlangend en verleidend.

Een etalagepop van koperen muntjes
als een rinkelende ouderwetse kassa
en een rood gesloten mannetje...

Floryne wandelt door haar verbeelding
in haar witte thuis.

Hinkepie

Hincapie,
zeventien keer de Ronde van Frankrijk
wroetend over berg en dal
duizenden pedaalslagen
naar Parijs.

Hinkepie,
ons zilverhoentje
op één pootje waggelend
kammetje vurig omhoog
pikkend strijdend om de buit.

Wij,
duizenden passen laverend in licht en donker
zwabberend naar het einddoel
allen Hinkepie
een mooie klank.

Wensen

Weet je wat ik zou wensen?

Ik zou wel duizend ogen willen hebben,
die van de grootste telescoop om de ruimte te zien en de onmetelijkheid
die van de satellieten om in één blik de wereld te overschouwen
die van de microscoop Klein om het grote in het kleine te ontdekken.

33

Weet je wat ik ook zou wensen?

Ik zou wel duizend talen willen spreken om de anderen te begrijpen.
Ik zou de kennis willen hebben van mensen en computers
om te begrijpen wat niet kan begrepen worden.

Je kunt het je niet indenken wat ik heimelijk nog wens.

Ik zou een waterstofbom wensen
ik zou ze vullen met rozen en hun lieflijkheid en geuren over de aarde strooien.

Het zijn maar wensen in mijn dromen
te hoog gegrepen voor een mens.

Onze geliefden

In de schoot van het Haspengouwse landschap liggen ze geborgen
onze geliefden uit de andere wereld,
netjes in het gelid lijk de chinese soldaten.

Je kunt ze gaan bezoeken, hun namen lezen,
hen in de bloemetje zetten
en wat nieuws vertellen.

Ze zijn zo stil,
zo ingetogen,
alsof ze dromen in de tijd.

Je sluit je ogen maar.
Ze wandelen met je mee,
blij dat je er bent.

José

Ik denk dikwijls aan een vriend.
Hij stapte uit het leven.
Hij was zo ondernemend, zo gedetermineerd,
en absoluut niet bang van een forse beslissing
ook niet van de laatste.

Als ik aan zijn huis voorbijkom
kijk ik of de bomen die hij plantte gegroeid zijn
en of de haag wel geschoren is
want dat deed hij nauwgezet.
Het is dan eventjes of hij niet is weggegaan.

Mijn moeder

Geen verzen voor mijn moeder
maar een groot blad wit papier
waarop ik schrijven kan
van voor en achter
in grote en kleine letters
tot in de kantjes
en nog er overheen
zoveel
dat ik nog bladen bij moet vragen
want vijftig jaar met haar is lang en diep
en niet te vergeten.

Mijn moeder,
deel van mezelf.

Een vogelnestje

Ik zou wel willen wonen in een vogelnestje,
niet in dat van een dikke bosduif
dat zijn maar enkele takjes
wel in een mezenestje.

Het is zo kunstig
met witte pluimpjes,
zo mooi ineengevlochten de zachte haartjes
in een korstje groene mos
en een bloempje binnen in,
zo goed verdoken
beschut tegen regen en wind.

Wat wil je meer.

Het pillendoosje

In de kast tussen porselein en zilverwerk staat het pillendoosje met zeven schuifjes, voor iedere dag een en daarin vier vakjes, voor 's morgens, 's middags, 's avonds en 's nachts.

Ieder pilletje op zijn plaats want anders loopt het mis.
Ieder pilletje voor een kwaaltje en goed op tijd,
zoals de dokter voorgeschreven heeft.

Het pillendoosje hoort erbij,
we kunnen er niet zonder, het moet overal mee,
willen of niet.

Eenvoud

Vandaag hing in de basiliek een wierook van zachtmoedigheid
rond de kist van een man zonder geschiedenis.

Naast hem het zware kruis,
dat hij met al zijn kracht in de processies droeg.

Gregoriaanse gezangen stegen naar de gewelven
en gebeden met diepe klank deden de kale stenen leven.

Het werd stil als de man vertrok,
zoals het in een kerk past voor nederigheid en echtheid.

Zijn familie liep verloren achter hem aan
want eigenlijk was hij een groot man.

Ademen

Als alles je teveel wordt
is er het Tongerse veld in Rutten,
waar beemden, tarwevelden en fruitplantages
kleuren in golven.

Er ademen met happen
er stappen en andere wandelaars begroeten
of ze voorbijgaan als je dat beter uitkomt.
Je neerleggen, naar de lucht kijken en
de wind helse taferelen laten tekenen op de maat van je verbeelding.
Je bevrijden, niet meer denken
en een beetje vrolijk zijn ook.

Op het eind springt de kerktoren van Tongeren je onverwachts tegemoet.

Zomer

Ik vond een dood vogeltje
en lei het op de vensterbank
de veertjes blonken nog.
Het ligt alleen zo strak
dat ik er triest van word.

Dichtbij een bang gepiep
klaar om uit te vliegen
en alles in bloei
want het is zomer
de zoveelste in de rij.

Een helse tocht

Een eend met een rij jongskens trippelden parmantig over de autostrade,
een helse tocht door het inferno van snelheid en moderniteit.

De bomen langs de weg kreunden.
Een paar vogels lieten angstkreten horen
en de wind blies het schattige groepje met volle fors vooruit.

De auto's raasden aan beide zijden
met honderden gedachten, begaan met zichzelf
naar onbekende bestemming.

Belachelijk tafereel zei mijn schoonbroeringenieur met een gewrongen lachje.
Voor mij een beeld dat blijvend pijnlijk door mij jaagt.
Ik wil niet weten hoe de tocht verliep.

Nu kijk ik naar het witte gansje, dat in donsvlokjes
al dagen stil zit op zeven eitjes.

Kom

Kom mijn vriend, spring
ik vang je op
we zweven in het ijle
en landen in een bloemenveld.

Kom, spring in mijn armen
omklem mij
dat ik verzink in je blauwe ogen
als in wolkenloze luchten.

Kom spring, wees niet bang
ik houd je vast
ik sleep je mee
ik heb je lief.

Kom spring.

Het pleintje

Bodemloze rust hangt op het pleintje.
IJlheid klampt zich overal vast.
Zwaar leunt het huis aan de overkant
tegen opgerukte hoogbouw.

De warmte lost alle gedachten op.
Zelfs dolenden op het hoekje zijn stil.
De zon brengt leven in het treurende oudje.
Het meisje tussen haar ouders kijkt verwonderd en schudt
haar krullenbol.

Ik zit op een bank, leeg van mezelf.
De spetters van de fonteintjes zijn symfonieën

Halve oogst

Tien kinderen spelen in de wei,
wirrewar en schelle kreten

Tien kopjes rond de tafel,
de gezichtjes vol beloftes.

We kijken toe, bevangen en verrukt.

Het is Onze-Lieve-Vrouw-Halve-Oogst,
een groot feest.

Assumpta est Maria in caelum:
gaudent Angeli, laudentes benedicunt Dominum.

Vlinders

Witte vlokjes vlinderen door de tuin
over struiken en hoge lindebomen,
de vleugeltjes goed samengedrukt.

Zo fijn en vluchtig is hun tocht
zo onvoorspelbaar,
je kunt ze nauwelijks zien.

Of zijn het sterretjes
verloren in het groen
op zoek naar iets
als dwarrelende gedachten.

Dwarrelende gedachten

mei - augustus 2012

60

- 3 Hoop
- 5 Beelden
- 7 Leve vader
- 9 Wilde bloemen
- 11 Ik
- 13 Gouden bruiloft
- 15 Op zoek
- 17 Met vader
- 19 En toch
- 21 Zo maar
- 23 Gust
- 25 Op de dag van de Guldensporen
- 27 Verjaardag
- 29 Floryne versiert haar witte huis
- 31 Hinkepie
- 33 Wensen
- 35 Onze geliefden
- 37 José
- 39 Mijn moeder
- 41 Een vogelnestje
- 43 Het pillendoosje
- 45 Eenvoud
- 47 Ademen
- 49 Zomer
- 51 Een helse tocht
- 53 Kom
- 55 Het pleintje
- 57 Halve oogst
- 59 Vlinders